

[Estrup]

skylder samfundet noget hensyn. Det spiller ingen rolle, at en række udenforstående, syge, pensionister, børn m.v., uden egen skyld kommer i klemme i en arbejdskonflikt. Der er intet behov for en mæglingsinstitution og altså heller ikke for mæglingslovens § 4, stk. 5, som handler om muligheden for at udskyde en arbejdsstandsning, der vil ramme livsvigtige samfundsinstitutioner.

Jeg synes, det er en helt forkastelig og umoralsk tankegang, men den savner samtidig helt forbindelse med virkeligheden, når VS mener, at dette er en vej til at forbedre lønarbejdernes forhold. Det er jungleloven og den stærkes ret, man lægger op til. Har man virkelig ikke lært noget af forsommere-rens bryggerikonflikt?

Derudover blot et par kommentarer til forslaget bemærkninger. Bemærkningerne er i ganske usædvanlig grad polemiske og efter min mening fordrejende. Eksempelvis påstås det, at man i foråret 1985 ikke anvendte forligsinstitutionen. Det er som bekendt aldeles misvisende. Sagen er, at mæglingsskitser fra forligsmanden blev forkastet af begge parter, og derefter brød forhandlingerne sammen.

Dernæst skrives der, at forligsinstitutionen i 1980'erne har været statens lønpoliti. Det påstås direkte, at forligsmanden både i 1981 og i 1983 fremsatte mæglingsskitser 100 pct. i overensstemmelse med den lønramme, regeringen i forvejen havde udstukket, og at der således kun var tale om tvangsgennemførelse af regeringens økonomiske politik. Jeg synes, at bemærkningerne er en ordentlig begmand til LO, der som bekendt i begge tilfælde anbefalede mæglingsskitserne. Men det må VS selv finde ud af. Jeg går ud fra, at socialdemokratiet i hvert fald alvorligt vil tage afstand fra den beskrivelse, der gives af mæglingsforløbet i 1981.

Endelig reglen om et kvalificeret flertal på 35 pct. nejstemmer. Det er slet ikke faldet VS ind, at der her er en fuldstændig parallel til de regler om kvalificeret flertal, der gælder ved folkeafstemninger.

Som det vist er fremgået, kan det radikale venstre ikke støtte lovforslaget.

Kofod-Svendsen (KrF):

Af bemærkningerne til forslaget fremgår det, at VS praktiserer genbrug, og det indtil flere gange. Man bemærker i genbrugstekst-

ten, at der er tale om rendyrket klassekampsideologi – i skærende modsætning til det samarbejde, kristeligt folkeparti ønsker. Vi kan ikke medvirke til dette lovforslag.

Dohrmann (FP):

Det allerbedste ville være, om begge parter, lønmodtagere og arbejdsgivere, kunne blive enige om at indgå nogle overenskomster, så hverken forligsmanden eller folketinget eller andre skulle gribe ind. Men det, vi har oplevet igennem mange år, hvor parterne er blevet enige, er, at regering og folketing lige pludselig, uanset hvilken farve vedkommende regering har haft, har fundet ud af, at det var for meget, og så er man kommet med nogle skatteforhøjelser, nogle afgiftsforhøjelser. Resultatet er hver eneste gang blevet, at virksomhederne har fået større udgifter, og at lønmodtagerne reelt har fået mindre med hjem i lønningsposen. Derfor er dette forslag set i det lys af meget ringe værdi.

Vi kan ikke støtte lovforslaget. Selvfølgelig bør en forligsmand have mulighed for at gribe ind, hvis muligheden for mægling er til stede. Det er nu engang sådan, at ved en konflikt er der ingen vindere, men en masse tabere. Alene af den grund mener jeg, at en forligsinstitution skal have mulighed for at mægle.

Sidste gang var det folketinget, der greb ind og vedtog nogle overenskomster, og nu er vi i den situation, at måske inden jul, måske lidt efter jul, kommer regeringen sandsynligvis med nogle store afgiftsforhøjelser af den ene eller den anden art. Det kan være elafgifterne, man sætter op, det kan være moms, man vil have op på 25 pct. Det ved vi ikke endnu.

Overenskomster i sig selv og de tal, der bliver aftalt, og som rækker to år frem i tiden, er stort set uden værdi. Selvfølgelig bør det være sådan, at man skal forhandle og helst blive enig. Men når alt kommer til alt: om man får 2 pct. i lønforhøjelse eller man får 4 pct., er flintrende ligeegyldigt, hvis staten løber med hele 10 pct. i den sidste ende.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Nu står jeg i en situation, hvor jeg end ikke kan takke SF – i alle tilfælde ikke ret meget, kun et lille bitte tilløb dertil – hvis vi